

Miután kitört az együttérzés

Az embereket, különösen egész csoportjaikat ritkán ragadják el a társaik iránt feltörő jóakarató indulatok, amikor szinte lelki szükségletükké válik, hogy nagylelkűen vagy éppen örömmel adjanak másoknak segítséget valamiben. Ez történt a 2010-es évek elején, amikor Angela Merkel, a német kancellár – mintegy sugallatra – országába invitálta Ázsia és Afrika nyugtalanul új hazát kereső lakosait. Ő nyilván főleg azokra gondolt, akiket az országukban dúló háború *menekülni* készítetett. A menekült státusz fogalmát azonban a kancellár kiterjesztette mindenkire, azokra is, akik azért indultak útnak, mert azt remélték, hogy Európában jobban fognak majd élni, mint a szülőföldjükön. A jövevények hamar megtanulták, hogy a hazaküldés veszélyének elhárítása érdekében a célország hatóságainak kérdéseire azt kell vallaniuk: Szíriából jöttek, és az életük veszélyben volt. Az útra való felkészítésük állítólag részben Soros György gyakorlott segítségével eljuttatott amerikai pénzen történt, a műveletben az USA titkosszolgálatának szakemberei is részt vettek, de a török titkosszolgálat is.

Némely európai szemében Angela Merkel ázsioja erkölcsi magaslatokba szökött, és országa tekintélye is emelkedett. Stockholmban felvonuló ifjú emberek lelkesedve skandálták (angolul!), hogy Németország, Németország! (Bízunk abban, hogy a „migráns” férfiak e fiatal emberek egyikének kedvesét sem erőszakolták meg később, sőt még csak szexuális megalázásban sem részesítettek közülük senkit. Vagyis semmi „zaklatást” vagy „molesztálást” nem követtek el velük szemben, ahogy az erőszakos nemi közeledést – lásd mindenekelőtt a szilveszteri karnevál alkalmával például a kölni utcákon és tereken történeteket – a magyar média nagy része nevezni szokta.)

A többnyire kulturálatlan, Németországig, Svédországig vagy legalább Ausztriáig csörtető bevándorlók viselkedését és embertársaikhoz való viszonyulását megtapasztalva a közhangulat lassan megváltozott. Sokan tüntetni kezdtek Merkel ellen, és feljelentették őt hazaárulásért. Ezek megkapták aztán a hazájukat, népüket szerető emberek főleg liberálisok által használt minősítéseit: populista, szélsőjobboldali, bár néha a náci jelzöt sem áttallják rájuk pecsételni.

Ma már közismert, hogy a biztonsági szakemberek szerint az Európába érkezett több mint egy millió bevándorló között több ezer kiképzett terrorista rejtőzik. Vajon mi lesz, ha ezek egyszer a tettek mezejére lépnek? Ez a kérdés különösen a 2015. november 13-i, 129 ember életét kioltó párizsi vérfürdő után lett igazán aktuálisá.

(2016. 02. 29.) MERKEL: AZ EMBERIÉSSÉG PARANCSOLATÁRA CSELEKEDTEM

Talán meg kellett volna vizsgálni előbb, kik azok, akiket mi elárasztunk jóindulatunkkal, és azt, hogy ők vajon milyen emberi gesztusokkal viszonzják a mi segítőkészségünket? Hiszen Európában (különösen annak keleti és déli részein) vannak olyan munkanélküliek, akiknek nincs megadva a lehetőség, hogy megkapják a társadalomtól azt, amihez a jövevények – például a német vagy a svéd államban – idegenekként ingyen is hozzáférhetnek.

Mindenki tudja, hogy egy multikulturális társadalom soha nem lesz egységes, sem harmonikus, és hogy több egymástól különböző nép keveredéséből nem lesz homogén emberi társadalom, mint ahogy racionális álmaiban Richard von Coudenhove-Kalergi (lásd a Kapu idejének 24. oldalán) a huszadik század elejétől élete végéig a fehérek és a betelepített színesbőrűek kereszteződéséből létrejött meszticeit elképzelte. A fantáziája egy kicsit félresiklott. Minden bizonnyal az a mód is hamis, ahogy az egyiptomiak testi sajátosságainak létrejöttét kalkulálhatta. A lelki tulajdonságok kialakulásának megértéséhez pedig egy lehetőleg egységes vallás hatásával kellett volna számolnia, ami Kalergi gondolkodásától valószínűleg távol lehetett.

Angela Merkel egyébként mind apai, mind anyai ágon abból a népcsoportból származik, amelynek tagjai Kalergi megítélésében az emberi társadalmak vezetésére hivatottak. Anyja galíciai zsidó volt, apja ugyanennek a népnek a tagja, de szabadkőműves lutheránus lelkészként működött. Ettől persze a német népnek, amelyet az atlanti hatalmak propagandája már az első világháború előtti időktől rágalmozott és lenézett, nem lenne muszáj egy jól megszervezett keveredés (mondhatnánk: hibridizáció) révén okvetlenül elmeszticesednie, hogy a vezetők és a vezetettek között létező külső különbség alapján belső társadalmi értékük már egy pillantással felmérhető legyen.

Angela Merkel (aki egyébként maga is szabadkőműves, ezért közvetlenül érinthette ezek európai szervezeteinek a „migránsok” nagymértékű befogadására kiadott felhívása) meglehetősen izgalmas politikai karrierjével többek között a világhálón ismerkedhetünk meg, a Voltaire Network oldalain. Itt mindenképpen érdemes annyit megjegyezni, hogy együttműködött a Project for a New American Century (PNAC – egy új amerikai évszázad tervezete) nevű neokonzervatív programban, melynek programnyilatkozatát 1997-ben írták meg. Az Európára vonatkozó fejezet a Merkel munkája, amelyben kifejti, hogy az Európai Uniónak a NATO ellenőrzése alatt kell maradnia, de ehhez gyengíteni kell az „európai emancipációs törekvéseket”. Ezért kell egyrészt nevetségessé tenni, másrészt kriminalizálni azokat a törekvéseket, amelyek az államok nemzeti jellegének megtartására irányulnak. Az európaiakat úgy kell irányítani, hogy felejtsek el eredetüket, és mondjanak le nemzeti és kulturális identitásukról.

Az utóbbi időben az Európai Unió és az észak-amerikai, egész pontosan a kanadai szabadkereskedelmi egyezmény (CETA - The Comprehensive Economic and Trade Agreement) összekapcsolásáról tárgyalnak. A tárgyalások titkosak, tartalmuk ismeretlen, és az sem tudható, kik azok a személyek, akik részt vesznek rajta. Jogi szempontból állítólag már le is ellenőrizték a szövegét, és Európai Tanács, valamint az Európai Parlament most tavasszal esedékes jóváhagyására vár. Az egyezmény jövőre lép életbe. Az egyes országok parlamentjének véleménye vagy akár valamely tagország érvényes alkotmánya nem befolyásolja az egyezmény egyetlen pontjának az érvényét sem. Így – ha úgy akarja – a szabályok értelmében a Monsanto is szabadon exportálhatja hozzánk génkezelt termékeit, noha ezt a magyar alkotmány tiltja.

Ezzel még nem záródnak le az egyezmény furcsaságai, de már ennyiből is megállapítható, hogy a tagállamok természetes szabadságjogait a „demokratikusnak” mondott, a szerződésben alkalmazott eljárási szabályok elfogadhatatlanul sértik, és nem véletlen az egyezmény tárgyalásának rejtélyesen titokzatos módja. Alapvetően tisztességtelen a lényeges kérdésekben történő döntések itt alkalmazott módja, amely valójában semmibe veszi népek saját sorskérdéseikre vonatkozó közakarátát.

Soros György (George Soros) aki multimilliárdos lévén bőven áldozhat kedvteléseire, nem veri fogához a garast, ha másokat ily módon arra készíthet, hogy a pénz folyósítójának felfogása szerint alakítsák tetteiket meghatározó véleményüket, s ezáltal (mondjuk ki feszélyezettség nélkül) annak és „elv”-barátainak politikai érdekeit segítik majd elő. A hatalmas méretű bevándorlás az Európai Unió gazdasági meggyengítését eredményezi. Ezáltal Amerika számára simábbá válik az út a vezetésével létrehozandó, és az élére tervezett világkormány által uralni hivatott birodalomhoz. Elvégre Soros György volt az, aki a „migránsok” útmutató füzetecskéit kiadatta, és eljuttatta a Németországba készülőknek. Ő amerikai érdekek szócsöve volt akkor is, amikor meghirdette, hogy Európának esztendőként egymillió vándort kell befogadnia a két szomszédos kontinensről. Az sem lehet véletlen, hogy az Európába erőszakosan és követelőzően benyomulók miért éppen Németországot és Ausztriát e két német országot szemelték ki célpontjukul. Merkel olyan készségesen reagálta le az emberözön közeledtének hírére, mintha már javában várta volna őket. Nem kizárt, hogy előzetesen be volt avatva a történetekbe. Végül is a szüntelenül érkező hatalmas tömeg ellátásának és emberi viselkedésének problémái, valamint politikustársainak és a lakosság egy részének vele szembeni reakciói a dolgok természetes következményeiként jelentkeznek.

Különös, hogy az Európai Unió vezetőinek a „migránsok” helyzetéről, a velük kapcsolatos problémákról szóló időközönkénti tanácskozásai gyakorlatilag nem vezettek semmiféle megoldásra. És bár a német újságokban és a világhálón Hans-Joachim Maaz német pszichiáter és pszichoanalitikus véleménye vitát kavart, nem lehet véletlen, hogy ez év januári megállapítása szerint Merkel kancellár viselkedése irracionális és nem egyértelmű, és féltő, hogy elvesztette a kapcsolatot a valósággal. Mindez – mondta a pszichiáter – komoly veszélyt jelenthet Németországra.

A március 8-i törökországi nagy találkozáson a résztvevők szokásuk szerint sok mindenről beszéltek, de kevés dologban jutottak dűlőre. Egy azonban valószínűleg tényként kezelhető: teljesen véget vetettek a határokon való illegális átmászkálásnak; ehhez ezentúl útlevél és vízum szükségeltetik. Vagyis majdnem eljutottunk oda, ahol kezdeni kellett volna. Valójában az első lépés az lett volna, ha az Európai Unió, amely egy egységes politikai képződménynek mutatja magát, vagy legalábbis állítólag törekszik afelé, nem hagyja magára az első befogadó országokat, hanem igyekezett volna közös erővel megszervezni náluk azok fogadtatását, akik valóban menekült státusra érdemesek. Most megállapítást nyert, hogy több tízezer ember például Görögországban rekedt. Elvárható lenne, hogy az Unió különböző államainak a hatóságai együttes erőfeszítéssel segítsenek megoldani ezek helyzetét. Gyakorlatilag az Amerikai Egyesült Államoknak is mindenben részt kellene venniük, ami elősegítené, hogy az ázsiai országokban is az ő harci cselekedetei vagy pedig mások általuk támogatott háborús akciói miatt földönfutóvá lett emberek sorsa rendeződjön. Ott vannak a gazdag mozlím országok is, akik hitsorosainak juttatandó segítségéről nemigen érkezett hozzánk híradás.

Vajon minderről csak az Európai Unió köteles gondoskodni, és lakosaiként nekünk, eredetileg keresztény európaiaknak kell megfizetnünk mindezt?

*

Miután évente milliónyi „migráns” Európába való befogadásának kötelezettségéről beszélt, és kiadatta a menekülteket a Németországba vivő lehetőségekről informáló brosúrát, Soros György váratlanul azt nyilatkozta, hogy összeesküvés áll az Európába irányuló bevándorlás mögött. Egy rövid pillanatra azt hihette az ember, hogy Soros valami miatt magába szállt, és a lelkiismerete arra készítette, hogy önmagáról és hasonlórú társairól rántsa le a leplet. Valójában viszont arról írt a Guardian február 11-i számában, hogy Oroszország nagyobb veszélyt jelent Európa számára, mint az Isis nevű terrorszervezet. A nyugati gazdasági szankciók miatt Oroszország szerinte rövidesen összeomlik. Csak az mentheti meg, ha az Európai Unió hamarabb bomlik fel (ezt segítik elő az oroszok által kibombázott és

Európába áramló szíriai menekültek), így annak országai kénytelenek lesznek gazdasági kapcsolataikat az oroszokkal – természetesen közös haszonnal – újjáépíteni.

A jövőnek általa kiagyalt és a Guardianban kifejtett változatról több kérdés is felvetődhet bennünk. Mi most ezt az írást ezek egyikével zárjuk: vajon miért biztatta eddig Soros az Európai Uniót évi egymillió menekült befogadására, ha tudja, hogy azok eltartása megingatja a gazdaságukat? Összejátszik netán Európa ellen az oroszokkal?

Göteborg, 2016. március

(Megjelent a *Kapu* c. folyóirat 2016/3. számába.)